

Sygn. akt III AUa 1667/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Lichota SSA Barbara Kosub
Protokolant:	st. sekr. sądowy Iwona Goślińska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **T. S.**

przeciwko **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 września 2016 r. sygn. akt V U 2225/15

z m i e n i a zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1667/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił T. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Wyrokiem z dnia 26 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zmienił powyższą decyzję i przyznał T. S. świadczenie przedemerytalne od dnia 27 maja 2015 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że T. S. urodził się w dniu (...) Po raz pierwszy złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w dniu 4 marca 2015 r. Z przedłożonego do wniosku zaświadczenia (...) Urzędu Pracy w K. wynika, iż z dniem 4 września 2014 r. został pozbawiony statusu bezrobotnego na okres 120 dni. W związku z tym, decyzją z 17 kwietnia 2015 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania świadczenia przedemerytalnego. W dniu 26 maja 2015 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego,

załączając zaświadczenie z (...)Urzędu Pracy w K., iż od 25 maja 2015 r. jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia. Wnioskodawca legitymuje się okresem uprawniającym do emerytury w wysokości 41 lat, 2 miesięcy i 2 dni, zaś w dniu złożenia wniosku, tj. 26 maja 2015 r. miał ukończone 59 lat. Ubezpieczony był zatrudniony u ostatniego pracodawcy - (...)sp. z o.o. (...) - w okresie od 3 lipca 2007 r. do 31 lipca 2013 r., a stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 36 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z ustawą z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W okresie od 27 stycznia 2014 r. do 3 września 2014 r. wnioskodawca był zarejestrowany jako bezrobotny, w tym od dnia 4 lutego 2014 r. do 3 września 2014 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych i w tym okresie nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny propozycji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, a wniosek o świadczenie przedemerytalne złożył w ciągu 30 dni od wydania przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentu poświadczającego 6 - miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Na dzień złożenia wniosku ubezpieczony posiada status osoby bezrobotnej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie akt rentowych oraz pisma Powiatowego Urzędu Pracy z dnia 15 lipca 2016 r.

W tym stanie rzeczy Sąd pierwszej instancji uznał odwołanie wnioskodawcy za zasadne. Przytoczył przepis art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.), w myśl którego prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn. Stosownie natomiast do treści ust. 3 ww. przepisu świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1, po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych, nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w K. na stanowisku kierowcy, mechanika przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy (od 3 lipca 2007 r. do 31 lipca 2013 r.), posiada staż pracy wynoszący 41 lat, 2 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, z dniem 1 sierpnia 2013 r. został z nim rozwiązany stosunek pracy, w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 36 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z ustawą z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, ponadto w okresie od 4 lutego 2014 r. do 3 września 2014 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych i w okresie pobierania tego zasiłku nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W ocenie Sądu Okręgowego, przerwanie statusu bezrobotnego na okres od 4 września 2014 r. do 24 maja 2015 r. nie pozbawia ubezpieczonego prawa do wnioskowanego świadczenia. W tym zakresie przywołał pogląd prawny wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 marca 2013 r. (sygn. akt III AUa 1373/12), w którym wskazano, iż dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego wymagane jest między innymi, aby osoba ubiegająca się o przyznanie przedmiotowego świadczenia nadal, tj. w dniu złożenia wniosku o jego przyznanie, była zarejestrowana jako bezrobotna. Z treści art. 2 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy można wyprowadzić wniosek, że ubezpieczony winien status bezrobotnego uzyskać przed złożeniem wniosku o świadczenie. Fakt przerwania statusu bezrobotnego w przypadku wnioskodawcy nie ma wpływu na jego prawo do świadczenia przedemerytalnego, skoro w dniu złożenia wniosku (26 maja 2015 r.) posiadał on status bezrobotnego, spełniając jednocześnie pozostałe przesłanki

uprawniające go do spornego świadczenia. Z przedłożonej informacji (...)Urzędu Pracy w K. z dnia 5 lipca 2016 r. wynika, że ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny w okresie od 27 stycznia 2014 r. do 3 września 2014 r., natomiast z dniem 4 września 2014 r. został pozbawiony statusu bezrobotnego na okres 120 dni, jednakże decyzją z 25 maja 2016 r. został uznany za osobę bezrobotną od dnia 25 maja 2015 r., a tym samym w dniu złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne (26 maja 2015 r.) nadal był zarejestrowany jako osoba bezrobotna, stosownie do art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. W konkluzji Sąd pierwszej instancji przyjął, że wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i zmienił zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego od dnia 27 maja 2015 r., orzekając na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż wnioskodawca spełnia warunki nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego i przyznanie tego świadczenia od dnia 27 maja 2015 r. Wobec tak sformułowanego zarzutu apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że wnioskodawca był zarejestrowany jako osoba bezrobotna od 27 stycznia 2014 r. i z dniem 4 września 2014 r. został pozbawiony prawa do zasiłku oraz statusu bezrobotnego na 120 dni z powodu nie stawienia się w PUP w wyznaczonym terminie, a jako bezrobotny został ponownie zarejestrowany od 25 maja 2015 r. Warunkiem koniecznym przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego jest kumulatywne spełnienie wszystkich koniecznych przesłanek, w tym wymóg, by osoba ubiegająca się o przyznanie przedmiotowego świadczenia nadal była zarejestrowana jako bezrobotna. W dalszych wywodach apelacji organ rentowy wskazał, że świadczenie przedemerytalne to świadczenie o wyjątkowym i szczególnym charakterze, które ma służyć pomocy osobom które utraciły możliwość kontynuowania zatrudnienia w szczególnych okolicznościach, przewidzianych w przepisach o ochronie roszczeń pracowniczych i ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Z tego powodu, przysługuje ono ubezpieczonym o długim stażu ubezpieczeniowym, którzy z przyczyn od siebie niezależnych utracili źródło dochodu, a ze względu na wiek nie mogą jeszcze uzyskać prawa do emerytury. Przesłanki przyznania świadczenia powinny być interpretowane ściśle. Ustawodawca przewiduje wymóg, by na datę wniosku dana osoba w ciągłości miała status osoby bezrobotnej „nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna”, będący konsekwencją rozwiązania stosunku pracy w wyjątkowej sytuacji. Skoro u wnioskodawcy nastąpiła przerwa wynosząca 120 dni, w czasie której utracił status bezrobotnego z powodu nie stawienia się w PUP w wyznaczonym terminie, to nie zostały spełnione wszystkie warunki określone w art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 2 ust. 3 ww. ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja okazała się uzasadniona.

Przedmiotem zaskarżonej w rozpoznawanej sprawie decyzji organu rentowego było prawo wnioskodawcy do świadczenia przedemerytalnego, nabywanego na warunkach określonych w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t. jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 2148).

Na wstępie należy odnotować, że ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny bazuje na dowodach z dokumentów, których forma oraz autentyczność nie były kwestionowane przez strony niniejszego postępowania, a ponadto nie został objęty zarzutami apelacji. Organ rentowy, składając środek odwoławczy od wyroku Sądu pierwszej instancji, zarzucił jedynie naruszenie prawa materialnego, koncentrując się na wadliwej ocenie przesłanki nabycia świadczenia przedemerytalnego, uregulowanej w art. 2 ust. 3 pkt 1 powołanej wyżej ustawy. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w art. 2 ust. 1 ww. ustawy, po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna. W realiach rozpoznawanej sprawy spór dotyczy zatem zagadnienia natury prawnej,

sprowadzającego się do wyjaśnienia kwestii, czy do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego wymagana jest ciągłość statusu osoby bezrobotnej, czy też utrata tego statusu na pewien okres przypadający przed złożeniem wniosku o świadczenie przedemerytalne uniemożliwia przyznanie tego świadczenia i ewentualnie, czy przyczyna tej przerwy ma znaczenie z perspektywy nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia.

Rozważania odnoszące się do zasygnalizowanego wyżej problemu prawnego wypada rozpocząć od stwierdzenia, iż wszystkie przesłanki uprawniające do świadczenia przedemerytalnego muszą być spełnione łącznie w dacie zgłoszenia wniosku o przyznanie tego świadczenia. Dokonując wykładni użytego przez ustawodawcę określenia „nadal jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna” w pierwszym rzędzie trzema mieć na uwadze cel i funkcję świadczenia dochodzonego przez wnioskodawcę w niniejszym procesie. Sąd Najwyższy w swych judykatach niejednokrotnie wskazywał, że świadczenie przedemerytalne, podobnie jak instrumenty, o których mowa w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, stanowi realizację normy zawartej w art. 67 ust. 2 Konstytucji RP, nakazującej państwu aktywne wspieranie obywateli pozostających bez pracy nie z własnej woli i niemających innych środków utrzymania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 256 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15, LEX nr 2025781 oraz z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 323/11, M.P.Pr. 2012/11/606-607). Sąd Najwyższy podkreślał, że celem przywołanej powyżej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych było stworzenie systemu wsparcia socjalnego dla osób z likwidowanych zakładów pracy, tracących prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego lub o najdłuższym stażu pracy znajdujących się w relatywnie trudnej sytuacji z uwagi na zwolnienie z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Dla osób, które utraciły pracę nie z własnej winy, ustawodawca przewiduje cykl działań aktywizacyjnych, określonych między innymi w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które zmierzają do pozyskania dla tych osób zatrudnienia w okresie następującym po rejestracji w urzędzie pracy. Zdaniem Sądu Najwyższego, wykładnia teleologiczna omawianych tutaj unormowań prowadzi do konkluzji, że świadczenie przedemerytalne powinno być przyznane tylko w sytuacji, gdy osoba w wieku przedemerytalnym nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia, co powinno być poprzedzone aktywnym poszukiwaniem takiego źródła przychodów. W konsekwencji, po upływie 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o ile nie uda się uzyskać przez ten okres zatrudnienia, osoby te mogą złożyć wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Prawodawca kładzie nacisk na aktywizację zawodową osoby bezrobotnej, która utraciła zatrudnienie z przyczyn od siebie niezależnych, i z tego powodu nie przyznaje prawa do świadczenia przedemerytalnego niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, lecz nakazuje podjęcie przez ubezpieczonego działań aktywizacyjnych na rynku pracy, przynajmniej w postaci rejestracji w urzędzie pracy oraz braku odmowy podjęcia zatrudnienia zaproponowanego przez urząd pracy w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Uzyskanie przez minimum 6 miesięcy statusu bezrobotnego (z prawem do zasiłku dla bezrobotnych) ma w założeniu ustawodawcy umożliwić osobie pozbawionej źródeł dochodu skorzystania z form aktywizacji zawodowej, przewidzianych w ustawie z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Pobieranie zasiłku dla bezrobotnych jest więc powiązane z zamierzonym przez prawodawcę i tym samym obowiązkowym okresem aktywizacji zawodowej. Celem nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, po utracie źródła utrzymania, musi zostać uruchomiony przez co najmniej 6 miesięcy mechanizm aktywizacji zawodowej bezrobotnego w zinstytucjonalizowanej formie i dopiero jeśli bezrobotny nie podejmie w jego wyniku zatrudnienia, przysługuje mu świadczenie przedemerytalne, rzecz jasna po spełnieniu pozostałych przesłanek. Wyrazem dążenia ustawodawcy do wspierania osób aktywnie poszukujących zatrudnienia, po utracie źródła zarobkowania z przyczyn dotyczących pracodawcy, jest również brak wymogu, by okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, uprawniający do świadczenia przedemerytalnego, przypadał bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy. Dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest wymagana niezwłoczna rejestracja w urzędzie pracy, następująca bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia z przyczyn od pracownika niezawinionych. Przyznanie dochodzonego przez wnioskodawcę świadczenia jest jednak uzależnione nie tylko od pobierania przez co najmniej 180 dni zasiłku dla bezrobotnych, lecz także dalszego zarejestrowania jako osoba bezrobotna, przy jednoczesnej gotowości do podjęcia zatrudnienia zaproponowanego przez urząd pracy, co jest przejawem dążenia tej osoby do aktywizacji zawodowej na rynku pracy przed wystąpieniem z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wykładnia art. 2 ust. 3 pkt 1 powołanej wyżej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, dokonywana z uwzględnieniem funkcji tych świadczeń, powinna promować działania aktywizacyjne ubezpieczonego, powzięte w związku z zarejestrowaniem się w urzędzie pracy. Sankcja pozbawienia na pewien okres statusu osoby bezrobotnej, z rozważanego punktu widzenia, nie ma przesądzającego znaczenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2017 r., I UK 125/16, LEX nr 2305918). Istotna jest jednak przyczyna utraty statusu osoby bezrobotnej (zawiniona, bądź niezależna od ubezpieczonego) oraz zachowanie ubezpieczonego w trakcie tej przerwy, w szczególności jego aktywność nakierowana na znalezienie pracy zarobkowej. Z perspektywy uprawnień do świadczenia przedemerytalnego nie bez znaczenia pozostaje bowiem okoliczność, czy w momencie utraty statusu osoby bezrobotnej ubezpieczony zachowuje bierność, która koliduje z celem wprowadzenia do systemu prawnego możliwości nabycia spornego świadczenia, czy też prezentuje postawę przejawiającą aktywność w poszukiwaniu źródła zarobkowania, oczekiwaną i premiowaną przez ustawodawcę. W uwarunkowaniach faktycznych rozpoznawanej sprawy nie budzi wątpliwości okoliczność, iż wnioskodawca utracił status osoby bezrobotnej z początkiem września 2014 r., w wyniku zaniedbania obowiązku stawienia się w urzędzie pracy, przy czym pozbawienie tego statusu jako sankcja zostało zastosowane na okres 120 dni, gdyż było to pierwsze tego rodzaju uchybienie (niestawiennictwo). Po upływie tego okresu wnioskodawca nie podjął niezwłocznie działań zmierzających do ponownej rejestracji w urzędzie pracy i uzyskania statusu osoby bezrobotnej, a przez to wyrażenia swojej gotowości do wykonywania pracy zarobkowej. Ponowna rejestracja miała miejsce dopiero w drugiej połowie maja 2015 r., czyli po upływie 8 miesięcy od utraty statusu osoby bezrobotnej i po otrzymaniu pierwszej decyzji organu rentowego z dnia 17 kwietnia 2015 r. o odmowie przyznania świadczenia przedemerytalnego. Wnioskodawca nie wykazał również, aby we własnym zakresie, bez pomocy ze strony urzędu pracy, w trakcie przerwy pomiędzy utratą statusu osoby bezrobotnej, a złożeniem wniosku o dochodzone w niniejszym postępowaniu świadczenie, podejmował inicjatywę związaną z poszukiwaniem pracy zarobkowej. Jego bierna postawa wobec aktywizacji zawodowej w okresie następującym po pozbawieniu go statusu osoby bezrobotnej, oceniana na płaszczyźnie założeń ustawy o świadczeniach przedemerytalnych oraz celu uregulowanej w niej instytucji prawnej, nie może się spotkać z aprobatą Sądu drugiej instancji. Ubezpieczony zerwał związek funkcjonalny pomiędzy utratą zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie pracodawcy oraz aktywizacją zawodową, której służą między innymi instrumenty będące w dyspozycji urzędu pracy, która to aktywizacja powinna poprzedzać czasowo zgłoszenia wniosku o świadczenie przedemerytalne. W dacie wystąpienia z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne, rozpoznawanego w przedmiotowej sprawie, wnioskodawcy nie można potraktować jako osobę „nadal zarejestrowaną jako bezrobotna” w rozumieniu art. 2 ust. 3 pkt 1 cytowanej wyżej ustawy. Wymóg zachowania statusu osoby bezrobotnej należy bowiem interpretować w powiązaniu z funkcją świadczenia przedemerytalnego jako ciągłość postawy ubezpieczonego wykazującej dążenie do aktywizacji zawodowej po utracie źródła zarobkowania, w szczególności w ramach rejestracji w urzędzie pracy i wynikających stąd możliwości poszukiwania zatrudnienia. Stanowisko Sądu pierwszej instancji, wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie jest zasadne. Przesłanka określona w art. 2 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy stanowi bowiem warunek konieczny nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego i nie może zostać pominięta, gdyż jej niespełnienie skutkuje odmową przyznania dochodzonego przez wnioskodawcę świadczenia. Argumentacja zawarta w apelacji jest trafna i prowadzi do zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie odwołania od prawidłowej decyzji organu rentowego.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny, uwzględniając wywiedziony przez organ rentowy środek odwoławczy, orzekł na mocy art. 386 § 1 k.p.c.

Barbara Kosub Agata Pyjas-Luty Bożena Lichota